

Sadašnja SVETO PISMO Istina

JA SAM PUT, ISTINA I ŽIVOT. GLE, JA SAM UVIJEK S TOBOM.

Izd. 18.

LONDON, ČETVRTAK, 05. LIPANJ, 1902.

Br. 23.

VERA I OSEĆANJE

ELET G. WAGGONER

„NESTRPLJIV sam da dobijem tu veru bez koje je nemoguće ugoditi Bogu; želim da znam da je posjedujem. ‘Kažem sebi’, napisao je neko u sličnim mentalnim neprilikama, ‘da mu verujem; da znam da me može spasiti; da znam da je njegova krv prolivena za mene, itd., ali i dalje nisam siguran da li ja potpuno shvatam sve to’. Ove reči tačno opisuju stanje mog uma u odnosu na moje duhovno stanje.

Podstaknuti smo od apostola da ispitamo sebe, da li smo u veri. Vera, Pisma nam kažu, je Božji dar; i za taj dar sam se molio, i odgovorio sam na učenje iz Rim. x 9: ‘Ako ćeš priznati svojim ustima Isusa kao Gospoda, i verovati u svom srcu da ga je Bog vaskrsao iz mrtvih, bićeš spašen;’ ali sam i dalje bez suštinskog uverenja za mir; ne mogu reći, ‘Znam u kog sam poverovao’.

Neprestano traženje svetla, a da se nikad ne izade iz tame je bolno zbujujuće, a ja često pronalazim sebe u tom stanju uma odraženom u zapažanju Marka Raderforda; ‘Naše iskušenje je da sumnjamo da li je od najmanjeg značaja to da li jesmo ili nismo i da li naše prisustvo ovde nije slučajnost’. Molio sam se za oproštaj, ali ne osećam da mi je oprosteno; dok činjenica da se moje brige, koje sam često i iznova bacao na Gospoda, uvećavaju umesto smanjuju, daje zbujujuću korist obećanju, ‘Izbaviću te’.

Rečeno mi je da osećanje ne sme biti učinjeno testom našeg duhovnog stanja. ‘Ne obaziri se na svoja osećanja’, rekao je pokojni G. Mudi, ‘neka se osećanja brinu o sebi’; međutim drugom prilikom, u postupanju sa zabrinutim pokajnikom, rekao je, ‘Večeras u deset molim se za tebe; i odlučim se da nećeš spavati dok ne saznaš da su tvoji gresi oprosteni’. Kako ove izjave mogu biti usklađene? Kako neko može biti uveren u mir koji Gospod daje vernicima osim osećanjem?’

Pre nego što se pozabavim ovim pitanjem, dopustite mi da kažem da je to upravo takav upit kakav se svaki jevanđeoski delatnik rado odaziva odgovoriti. Ono je od vrste kakva je posebno poželjna za „Kutak“, — pitanje što se tiče toga šta da se radi da se bude spašen, i kako znati da je neko spašen, radije nego radoznalost da se zna značenje nekog posebnog teksta. Bilo je to iz izričite svrhe dolaženja u najbliži mogući kontakt sa čitaocima SADAŠNJE ISTINE koji je moguć bez da ih zapravo vidimo, da je ovo Odeljenje bilo otvoreno. Dok mi je drago da tumačim bilo koji deo Pisma, želim da navedem sve da shvate da je jedini cilj Biblije da nauči ljude o neophodnosti i načinu ličnog spasenja, i kako da služe Bogu.

Tvoja pitanja i izjave otkrivaju stanje samosvesnosti koje je vrlo uobičajeno među izjašnjavajućim hrišćanima koji još nisu postali tako dobro poznati sa Bogom da on priguši njihove misli, do isključenja njih samih. Istina je to da smo podstaknuti, „Ispitajte sebe, da li ste u veri“; ali to ne daje opravdanje za analizu nečijeg sopstvenog uma, i dovođenja nečijeg sopstvenog ja do prepreke Suda, što je tako često među određenim vrlo dobrim i savesnim ljudima. Nemamo ništa više prava da odvučemo sebe pred Inkviziciju nego što imamo da podvrgnemo nekog drugog njoj. Treba samo da ostavimo sami sebe na miru, i dopustimo Bogu da se pozabavi nama na svoj način, što ni na koji način nije inkvizitorska metoda.

MOLITVA ZA VERU

ČEKAO sam mnogo godina da mi neko pokaže mesto u Bibliji gde nam je rečeno da se molimo za veru. Istina je da su učenici rekli, „Gospode, uvećaj našu veru“; ali to samo po sebi nije opravdanje; i Hristov odgovor je bio ukor na njihov zahtev, jer je odmah rekao: „Da imate veru kao zrno gorušice, mogli biste reći ovom dudu: ‘Iščupaj se sa korenom, i posadi se u more!’ i poslušao bi vas.“ Luka xvii 6. To jest, ko god uopšte ima pravu veru, ima svu veru koja postoji. Ko god ima veru, ima to, i to je sve što je potrebno.

„Bog je svakom čoveku dodelio meru vere.“ Rim. xii 3. Ovo prepoznaješ, jer kažeš da je vera Božji dar. Pa, sada, zašto bi se neko molio za ono što je Bog već dao? i koje je, bez obzira na osobe, dodelio svakom čoveku? Istina je to da govorimo o „nedostatku vere“, i sama Biblija govori o ljudima koji nemaju veru; ali to nije suprotno istini da ju im je Bog dao. Ljudi često odbacuju Božje darove, a drugi ih puštaju da leže neupotrebljeni; ali činjenica da neko ne vrši volju ne pokazuje da mu ona nije data. Kada govorimo o nedostatku vere od strane bilo koje osobe, mi mislimo da ta osoba ne koristi dar.

Trenutak razmatranja će biti dovoljan da pokaže da je vera jedna stvar za koju se ne može moliti. Mi treba da se „molimo u veri, bez kolebanja“, ako ćemo primiti. Jakov i 6, 7. To je samo kada verujemo da primamo stvari koje tražimo, da ih zaista primamo. Marko xi 24. Ništa osim molitve vere nije prava molitva; prema tome niko se bez vere ne može stvarno moliti. „Onaj koji pristupa Bogu mora verovati da on jeste, i da nagrađuje one koji ga revno traže.“ Jevr. xi 6. Kako se može smatrati neophodnim da tražimo od

Boga veru, kada bez nje ne bismo mogli doći Bogu, niti ga zamoliti za bilo šta? Vera je jedna stvar koju ne treba da tražimo; jer ako je imamo dovoljno da nam omogući da je primimo tražeći je, imamo je dovoljno za bilo šta drugo.

ŠTA JE VERA I KAKO ONA DOLAZI

„VERA dolazi slušanjem, a slušanje preko Božje Reči.“ Rim. x 17. Vera u Boga je jednostavno, bezuslovno primanje njegove Reči, prihvatanje nje kao konačnog i apsolutnog autoriteta, i počivanje u njoj toliko slobodno od straha da će izneveriti koliko su slobodni i svetovi koje održava. Tražiti od Boga veru, kada imamo njegovu Reč, jeste vredati ga u samo lice, nazivajući ga lažovom; jer kad ga čujemo da govori, a onda mu tražimo da nam pomogne da poverujemo u ono što kaže, mi bukvalno tražimo od njega da deluje na takav način da možemo imati poverenje u njegovu poštenje i iskrenost. Govorimo mu da ga ne smatramo pouzdanim; „jer onaj koji ne veruje Bogu učinio ga je lažovom“.

Zamisli kako bi to bilo da se čovek tretira kao što je Bog obično tretiran. Pretpostavi da ti čovek obeća nešto što bi voleo da primiš, i ti ga pogledaš staloženo, i kažeš, „Želeo bih da mogu da ti verujem; želeo bih da mogu imati veru u tvoje obećanje“; odmah vidiš šta bi to podrazumevalo. On bi mogao sa pravom pitati, „Šta sam uradio da učinim da izgubiš poverenje u mene? Kad si me video da sam prekršio svoju reč“? i kada ne bi mogao ukazati ni na jedno kršenje vere od strane njega, on bi ti rekao da si dužan da mu veruješ dok ga ne pronađeš nepouzdanim. Čak i na zakonodavnim sudovima, čoveku je uvek data „spremnost da mu se veruje u sumnjivom slučaju“; ali ljudi neće da postupaju jednako tako pošteno sa Bogom, u koga čak nemaju ni najmanji razlog da sumnjaju.

„PUNO UVERENJE U VERU“

KAŽEŠ da si „i dalje bez suštinskog uverenja za mir“. Pa, nemoj više tako. Daću ti sve uverenje koje ti treba, reći ću ti gde ga možeš pronaći još mnogo puta.

„Mir vam ostavljam, mir svoj vam dajem: dajem vam, ali ne kao što svet daje. Neka se ne uznemiruje srce vaše i neka se ne plaši.“ Jovan xiv 27.

„Ja, ja sam taj koji zbog sebe samog brišem tvoje prestupe i tvojih se greha neću sećati.“ Isa. xliii 25.

„Ja sam tvoje prestupe izbrisao kao gusti oblak, i kao oblak grehe tvoje: vrati mi se, jer sam te ja otkupio.“ Isa. xlv 22.

„Verodostojna je ova reč i vredna potpunog prihvatanja: Hrist Isus došao je na svet da spasi grešnike.“ 1. Tim. i 15. „Može potpuno spašavati one koji preko njega pristupaju Bogu“ (Jevr. vii 25), i on nas uverava, „Onog ko k meni dolazi, nipošto neću izbaciti napolje“. Jovan vi 37.

„Pristupajmo, zato, smelo prestolju milosti da primimo milosrđe i nađemo milost za pomoć u pravi čas.“ Jevr. iv 16. Možemo držati čvrsto ispovedanje naše vere bez kolebanja; „jer je veran onaj koji je obećao“. „Veran je Bog, koji vas je pozvao u zajedništvo svog Sina, Isusa Hrista, Gospoda našeg.“ 1. Kor. i 9. Zakleo se samim sobom, — svojim sopstvenim postojanjem, — i sve dok znamo da on živi, — da *on jeste*, — znamo da su oproštaj i mir i pravednost naši.

Ova, njegova Reč, je naše uverenje. To je sve što ikako može biti traženo ili dato. Ništa drugo nikako ne može biti uverenje, jer je sve ostalo podložno neuspehu. Samo „reč našeg Boga ostaje zauvek. A to je reč koja vam je propovedana Jevanđeljem“.

OSEĆANJE NIJE UVERENJE

Ti već imaš uverenje; problem je što ga ne prepoznaješ, i pokušavaš da ga sam proizvedeš, iz samog sebe. Ti tražiš emociju u sebi, srećno osećanje, i misliš da će to biti uverenje za tebe. Međutim osećanje nije i ne može biti uverenje o oprost, i pravednosti, i miru. Uverenje mora doći od Boga, kako bi bilo od neke vrednosti, a on ga daje u svojoj svetoj Reči. Tvoje osećanje je samo nešto što izvire iz tebe samog; a samo je po sebi očigledno da ne možeš dati sebi uverenje da je Bog ispunio ili će ispuniti svoja obećanja. Svaka emocija je samo odgovor nečijeg bića na nešto što utiče na njega; i svako pravo osećanje koje možeš imati biće jednostavno rezultat tvog prihvatanja uverenja koje Bog daje. Kada poveruješ da je Bog oprostio tvoje grehe, ne možeš a da ne budeš radostan, ali ta radost neće uvek uzeti oblik zanosna duha. Božji mir je superiorniji od svake okolnosti ili stanja. On postoji kada je duša u najdubljoj nevolji, udarana sa svih strana, baš jednako sigurno kao i na najjasnijoj sunčevoj svetlosti i najsavršenoj smirenosti.

Postoje trenuci kada neko skoro da uopšte i nema osećanje, — kada su čula utrnula, kao, na primer, kod intenzivne hladnoće, ili kada je neko bolestan; kako bi tužno bilo to ako neko ne bi mogao u takvim trenucima imati puno uverenje o prihvatanju od Boga. Međutim to nije tako. U trenucima kada je neko previše slab da oseća, kada neko jedva da postoji, i ne može čak ni misliti, — neko može tiho i slatko počivati bez razmišljanja u

večnim rukama, potpuno ubeđen da je on u stanju da izvrši ono što je obećao. „U povratku i spokoju bićete spašeni, u smirenosti i pouzdanju biće vam snaga.“ Isa. xxx 15.

NAŠE MESTO U BOŽJEM PLANU

NAJNESREĆNIJE je to da toliko mnogo dobrih ljudi izgleda da misle da bi svet u velikoj meri bio zainteresovan da čita njihove sumnje. Tako su oni najreligioznije zabeležili svako neverovanje koje im je došlo u neopreznim trenucima, a narod je to čitao kao da je bilo neophodno za njih to da imaju isto iskustvo. Ako je Raderford ikada sumnjao da li je on od najmanjeg značaja, ili mislio da je njegovo postojanje samo puka slučajnost, trebao je da zna bolje nego da to zapiše za druge da čitaju. Trebao je, zaista, da poznaje Boga bolje nego da se ikada bavio mišlju toliko sramotnom za njega. Hajde takođe da pročitamo neko uverenje o ovoj pojedinosti.

„Ti si oblikovao moje bubrege;
Ti si me satakao u utrobi moje majke.

Daću ti hvalu; jer sam strahovito
i čudesno napravljen;

Čudesna su tvoja dela;

I to moja duša baš dobro zna.

Moj kostur nije bio skriven od tebe,

Stvoren sam u tajnosti.

I čudesno izrađen u najnižem delu

zemlje.

Tvoje oči su videle moju nesavršenu tvar,

A u tvojoj knjizi su svi moji udovi zapisani,

Koji su iz dana u dan bili oblikovani,

Kada još nije bilo nijednog od njih.

Kako su mi takođe dragocene tvoje misli,

O Bože!

Kako je velik zbir njihov!

Ako bih ih prebrojao, ima ih više u broju

nego peska;

Kada se probudim još uvek sam sa tobom.“

„Neka je blagoslovljen Bog i Otac našeg Gospoda Isusa Hrista, koji nas je blagoslovio svakim duhovnim blagoslovom u nebeskim predelima u Hristu, kao što nas je u njemu i izabrao pre utemeljenja sveta da budemo sveti i besprekorni pred njim u ljubavi, predodredivši nas za posinjenje po Isusu Hristu za sebe, u skladu sa blagonaklonošću svoje volje:... u kome smo i stekli nasledstvo mi koji smo predodređeni po nameri njega koji sve izvodi prema odluci svoje volje.“ Ef. i 3-11.

Bog „nas je spasao, i pozvao nas svetim pozivom, ne prema našim delima, već prema njegovoj sopstvenoj nameri i milosti, koja nam je data u Hristu Isusu pre nego što je svet počeo“. 2. Tim. i 9.

„A onom koji je moćan da vas učvrsti preko mog jevanđelja i propovedanja Isusa Hrista, preko otkrivenja tajne čuvane skrive-

nom od postanka sveta, a sada pokazane i po proročkim spisima, na zapovest večnog Boga, otkrivene svim narodima za poslušnost vere, jedinom mudrom Bogu, neka je zauvek slava preko Isusa Hrista. Amin.“ Rim. xvi 25, 26, 27.

U šta nas svi ovi tekstovi uveravaju? U ovo, da nas je u večnim vekovima prošlosti, „pre nego što je svet počeo“, Bog sve imao, i svakog od nas pojedinačno, u svom umu. U večnim vremenima Bog je imao plan za svakog od nas. Bog nikada nije nečim iznenađen; sve mu je poznato od početka; i pre nego što je bilo koje stvorenje imalo postojanje on je video mesto koje svako od nas treba zauzeti, i delo koje svako od nas treba da izvrši. Ovo ne govori ništa više nego da mudar graditelj tačno zna šta će napraviti, kakvo će to biti, i kakva će njegova upotreba biti, pre nego što ga započne.

Sada zamisli kakva je ovo čudesna osnova za pouzdanje i poverenje. U nebrojenim vekovima pre stvaranja Bog je imao ceo plan univerzuma, do najsitnijeg detalja, u svom umu. Vekovi su se kotrljali uokolo, a nikakav znak ničega se nije pojavio, ali Bog nije zaboravio. Vlasti na nebesima su stvorene, i nebrojeni milioni bića su se klanjali pred njim; ali se još nije pojavila zemlja sa svojim stanovnicima. Ipak Bog ni na trenutak nije izgubio iz vida svoju nameru. Sve stvari su bile gole i otvorene njegovim očima tada kao i sada; ali nije bilo nikakve naznake o tome za bilo koje drugo oko. Na kraju je zemlja stvorena, i u doglednom toku vremena mi smo došli u postojanje, radi svrhe popunjavanja samog mesta u stvaranju koje nam je Bog odredio pre mnogo vekova. Zar ne možeš videti da on koji nas je držao, i ne samo nas, već i same vrapce, postojano u svom umu kroz bezbrojne vekove, ni jednom ne odstupajući od svoje namere, nikada neće dopustiti da se bilo šta umeša u njegovu večnu nameru za nas, ako smo samo voljni da njegova volja bude činjena u nama? Kakvo savršenije uverenje hoćeš više od ovog?

ZNAJUĆI BEZ OSEĆANJA

PRONALAZIŠ poteškoću u usklađivanju dve izjave od G. Mudija, — jednu u smislu da osećanja treba da budu ostavljena da se brinu o sebi, i drugu da određena osoba treba *znati* da su njeni gresi oprošteni. Dakle sitna je stvar to da li su bilo koje dve izjave G. Mudija ili bilo kog drugog čoveka usklađene ili nisu; ali istina je u ovom slučaju da se slažu najsavršnije, a mislim da to već možeš videti. Božja obećanja su dovoljna da osposobe svakog da *zna* da mu je oprošteno. Pretpostavi da si me na neki način povredio, i trebaš se izvinuti i tražiti oproštaj; kako bi znao da ti je oprošteno? Mogao bi postojati samo jedan način — po mojoj reči. Ako sam rekao, „Slo-

bodno ti opraštam“, ti bi to uzeo kao izjavu o stvari, pod uslovom da si imao poverenje u moju iskrenost; i ti nijednom ne bi pomislio da tvoja osećanja imaju bilo šta sa tim. Ti bi *znao*, bez osećanja; kakvo god osećanje možeš imati posle bilo bi rezultat tog znanja.

Baš tako to mora biti između tebe i Boga. Upoznaj se sa njim preko njegove Reči. Prvo od svega nauči da Biblija ne sadrži takav tekst kao „Znam *u* koga sam poverovao.“ To bi sigurno bilo tačno, ako bi neko stvarno poverovao, ali ne izražava puninu istine. Stih glasi, „Znam kome sam poverovao, i ubeđen sam da je on sposoban da sačuva za onaj dan to što sam mu poverio.“ 2. Tim. i 12. Nije dovoljno to da znamo ko je to kome verujemo, već ga moramo lično poznavati. Lično poznanstvo sa Gospodom Isusom Hristom će uspostaviti tvoje poverenje u njega, tako da, umesto da se pitaš da li si prihvaćen od njega, ništa ne može učiniti da sumnjaš u to ni za trenutak. Proučavaj njegovu Reč; zapamti da je ona istinita od početka, jer on ne može lagati; drži čvrsto sve što ti on kaže, i sve tvoje poteškoće će nestati kao magla pred izlazećim suncem.

„U tebe će se uzdati oni koji znaju ime tvoje: jer ti, Gospode, nisi napustio one koji tebe traže.“ Ps. ix 10.